

tyde paa, at Landstinget eventuelt ikke vilde gaa med til det Lovforslag, som nu foreløbig er fremsat af den højtærede Socialminister om Arbejders Igangsættelse. Man kan selvfølgelig ikke tænke sig, at Landstinget skulde unddrage sig at være med til naar og hvor som helst at yde et Bidrag til Ophjælpning af Beskæftigelsesgraden. Vel anviste det ærede Medlem Hr. Slebsager i Lørdags en Slags anden Vej; han kom med nogle Udtalelser om, at det blev nødvendigt, at Arbejderne satte deres Lønfordringer ned. Det blev sagt paa en vis indsvøbt Maade, men der var dog ingen Tvivl om det, og da det ærede Medlem igen fik Ordet, tog han da heller ikke Udtalelsen i sig; kun føjede han til, at hans Udtalelse gjaldt saavel Kapitalen som Arbejderne — det samme, som det ærede Medlem Hr. N. Johan Laursen nys var inde paa. Nu vil jeg sige, at naar man har de 4 Aar under Ministeriet Neergaard in mente, saa lyder Taler om, at man vil stille Kravet baade til Kapitalen og til Arbejderne, som en falsk Melodi. Thi vi har vel set, at det ærede Medlem Hr. Kragh, medens han var Indenrigsminister, kunde slaa i Bordet, vi har vel set, at han fremsatte stærke Angreb paa Detailhandlerne fra denne Plads, vi har vel hørt ham tale manende og strenge Ord til dem, der ligger over Arbejderklassen, men han bed ikke, der skete intet, det Forslag om Avancebegrænsning, som efter Sigende allerede var udarbejdet, forblev i Skuffen. Vi tager derfor ikke disse Udtalelser om, at man lige saa fuldt vender sig imod Kapitalen, alvorligt. Derimod kender vi jo fra det tidligere Ministeriums Tid, hvordan man var rask i Vendingen med sine Cirkulærer overfor de arbejdsløse, overfor de lockoutede og i det hele overfor de smaa i Samfundet; dem har vi i frisk Minde. Naar man derfor siger om det Forslag, som den højtærede Socialminister her har forelagt, at det vil være en Sabotage overfor Loven om Nødhjælpsarbejder, ja, saa skal jeg ikke komme ind paa selve Realiteten, for det er jo gendrevet fra denne Talerstol under Forhandlingen om Lovforslaget, og det har selvfølgelig heller ikke det fjerneste paa sig, men jeg skal kun minde om, at netop den tidligere Indenrigsminister, netop det ærede Medlem Hr. Kragh, saboterede Loven om Grundforbedringer for et Par Aar tilbage, han brød sit Ord til Rigsdagen og til Arbejderne. Det kan maaske lyde som en hasarderet Paastand, men jeg skal bevise, at saadan hænger det sammen. Da man afgav Betænkning over Forslag til Lov vedrørende Grundforbedringsarbejder i

Landstinget den 7. December 1921, havde der forud baade der og her i Tinget været en Diskussion om Forstaaelsen af § 4, og ihvorvel der ikke stod noget om, at saadant Arbejde eventuelt kunde paatvinges Arbejderne til en lavere Betaling end den, der var gængs, saa havde man alligevel fra vor Side en vis Frygt for, at den dog skulde blive benyttet dertil. Det viser sig bagefter, at de Mænd, der sad i Udvalget, har kendt det ærede Medlem Hr. Kragh. Men i denne Betænkning, som Landstinget da afgav den 7. December 1921, gaar det ærede Medlem Hr. Kragh, den daværende Indenrigsminister, med til, for at der ikke skal være Skygge af Tvivl tilbage, at der i Betænkningen skrives følgende: „Derimod erklærede Ministeren sig villig til at udsende en Rundskrivelse til Kommunalbestyrelserne, hvori det meddeles disse, at Forudsetningen for den hele Ordning er den, at der betales en Pris for de Arbejder, der iværksættes efter denne Lov, der svarer til den Pris, der er den gængse paa vedkommende Egn for samme Slags eller tilsvarende Arbejde“ — altsaa den samme Passus, som fandtes i den da nys vedtagne Arbejdsløshedslov. Rundskrivelsen blev ogsaa udsendt, og i den hedder det: „Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt en Arbejder kan anses for at have haft fyldestgørende Grund til at vægre sig ved at overtage et ham i Henhold til Lovens § 4 anvist Arbejde ved Grundforbedring, skal Ministeriet bemærke, at man forudsætter, at der for disse Arbejder, der i saa vidt Omfang som muligt bør udføres i Akkord, fastsættes en Betaling, der svarer til den paa vedkommende Egn gængse Betaling for samme eller tilsvarende Arbejde.“ To Gange i Træk udtalte det ærede Medlem Hr. Kragh offentligt, at saadan var det, saadan skulde det forstaaes, og der var paa ingen Maade Tale om, at man vilde benytte denne Lov til Løntrykkeri. Under disse Forudsætninger, altsaa under falske Forudsætninger, vedtog Rigsdagen Loven. Men den 21. Marts 1922 blev der udsendt et Cirkulære fra samme Minister, hvori det hed, at „ekstraordinær Understøttelse begrænses til Personer, der ikke kan faa Arbejde til en Løn, som den paagældende Hjelpekasse skønner tilstrækkelig“. Det vil altsaa sige, at man nu gør dette overfor de arbejdsløse: enten sulter dem eller tvinger dem til at gaa ned i Løn. Jeg siger derfor, at Talemaader fra Venstrepartiets Side om, at man lige saa vel retter sin Kritik mod Kapitalen som mod Arbejderne, er forloren og gør ingen Virkning paa os.